

Chulalongkorn Medical Journal

Volume 39
Issue 10 October 1995

Article 1

10-1-1995

ความสมดุลของการเขียนแพทย์

Sutthichai Jitapunkul

Follow this and additional works at: <https://digital.car.chula.ac.th/clmjjournal>

Part of the [Medicine and Health Sciences Commons](#)

Recommended Citation

Jitapunkul, Sutthichai (1995) "ความสมดุลของการเขียนแพทย์," *Chulalongkorn Medical Journal*: Vol. 39: Iss. 10, Article 1.

DOI: 10.58837/CHULA.CMJ.39.10.1

Available at: <https://digital.car.chula.ac.th/clmjjournal/vol39/iss10/1>

This Editorial is brought to you for free and open access by the Chulalongkorn Journal Online (CUJO) at Chula Digital Collections. It has been accepted for inclusion in Chulalongkorn Medical Journal by an authorized editor of Chula Digital Collections. For more information, please contact ChulaDC@car.chula.ac.th.

ความสมดุลของการเป็นครูแพทย์

สุทธิชัย จิตะพันธ์กุล*

ในช่วงชีวิตที่ผ่านมาของทุกคนคงได้สัมผัสกับคำว่าสมดุลอยู่เสมอ อันที่จริงแล้วในการดำเนินชีวิตทุกขณะของทุกคนต่างก็พยายามสร้างดุลยภาพของบทบาทหน้าที่ตลอดจนความคิดมาโดยตลอด แต่ความสมดุลเหล่านั้นจำนวนมากที่ไม่มีข้อจำกัดหรือพันธะใดๆ มาผูกมัดไว้ให้แน่นหนาทำให้มีความยืดหยุ่นสูงในการสร้างสมดุลให้เกิดขึ้นโดยไม่ให้เกิดความขัดแย้ง ตัวอย่างสามีรับว่าจะไปรับบรรยายเมื่อหมดเวลาทำงานแต่ก่อนจะหมดเวลางานได้รับการมอบหมายให้ไปรับแขกสำคัญของบริษัททำให้ต้องโทรศัพท์บอกบรรยายว่าไปรับไม่ได้ หรือนางสาว ก. ตั้งใจจะนำเงินที่เก็บสะสมได้ไปซื้อบ้าน แต่คุณแม่เกิดป่วยกระทันหัน และต้องนำเงินนั้นไปใช้ในการรักษา เป็นต้น ทั้งสองกรณีเป็นเหตุการณ์ที่มีความขัดแย้งแต่ผู้ประสพส่วนมากสามารถสร้างความสมดุลขึ้นมาได้ทำให้สามารถเลือกทางปฏิบัติได้โดยไม่ยากนัก อย่างไรก็ตามดุลยภาพในการปฏิบัติจะเกิดขึ้นได้โดยราบรื่นต่อเมื่อได้เกิดดุลยภาพของจิตควบคู่กันไปอันเป็นการสร้างสมดุลระหว่าง id - ego - superego ให้เกิดขึ้น แต่ถ้าเมื่อใดที่มีข้อจำกัดหรือเงื่อนไขที่ขัดต่อการเลือกวิถีทางในชีวิต (ไม่ว่าจะเป็นทางกายหรือจิตใจ) ย่อมจะทำให้เกิดสมดุลในจิตได้ยาก (เกิดความขัดแย้ง) และจะส่งผลให้เกิดการเอนเอียงของการปฏิบัติ เกิดการเสียดุลยภาพตามที่ควรจะเป็นอันอาจก่อให้เกิดผลกระทบ

ต่อบุคคลรอบข้างหรือสังคมตามมา ปรากฏการณ์นี้เกิดขึ้นได้เนื่องๆ ในความเป็น “ครูแพทย์” นี้เอง

การเป็นครูแพทย์ที่ดีจะต้องให้เกิดความสมดุลในหลายประการเพื่อให้เกิดประโยชน์ที่เหมาะสมลงตัวต่อทั้งสังคม-หมู่คณะและตนเอง ความสมดุลที่ครูแพทย์ควรมีครอบคลุมถึงดุลยภาพในหน้าที่ ดุลยภาพในบทบาท และดุลยภาพในจิตใจ

ดุลยภาพในหน้าที่เกิดขึ้นเมื่อมีดุลหรือน้ำหนักแห่งหน้าที่อันประกอบไปด้วย “งานสอน” “งานบริการ” “งานวิจัย” และ “งานบริหาร” สำหรับงานสอนครูแพทย์จักต้องให้ความสำคัญแก่นิสิตแพทย์ทุกคน โดยไม่มีอคติและจะต้องให้น้ำหนักเป็นพิเศษแก่นิสิตที่ด้อยหรือยังบกพร่อง โดยทั่วไปแล้วเป็นการง่ายที่จะสนุกกับการสอนคนที่เรียนรู้ได้เร็วและมักจะเป็นการน่าเบื่อต่อการสอนคนที่เรียนรู้ช้า แต่ไม่ใช่วิสัยของความเป็นครูที่ดีที่จะปล่อยให้ลูกศิษย์ที่ยังไม่เข้าใจบทเรียนหรือยังย่อหย่อนในสมรรถภาพผ่านไปทั้งที่ควรจะมีความรู้ความสามารถสมบูรณ์กว่านั้น ในการให้บริการการตรวจรักษาแก่ผู้ป่วยครูแพทย์จักต้องมีจรรยา และเป็นตัวอย่างที่ดีในการหลีกเลี่ยงการเลือกปฏิบัติต่อผู้ป่วย ความตั้งใจต่อการตรวจรักษาแก่ผู้ป่วยฐานะต่างๆ ควรจะเท่าเทียมกัน มีความจำเป็นสำหรับครูแพทย์ที่จะต้องแสดงให้บุคคลรอบข้างโดยเฉพาะนิสิตแพทย์เห็นถึงความเสมอภาคใน

*ภาควิชาอายุรศาสตร์ คณะแพทยศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

การดูแลรักษา ในส่วนของหน้าที่วิจัยการจะทำให้งานวิจัยมีความสมดุลครูแพทย์ที่ทำวิจัยพึงระลึกถึงคุณประโยชน์จากงานวิจัยอยู่เป็นนิจว่าใครเป็นผู้ได้ประโยชน์ คุณค่าของงานวิจัยมีความแตกต่างกันออกไป ซึ่งโดยส่วนใหญ่แล้วจะเกิดความเข้าใจผิดอยู่เสมอว่างานวิจัยที่มีคุณค่าจะต้องเป็นงานวิจัยที่ทำยาก ใช้เทคโนโลยีสูง-ใช้งบประมาณมาก หรือพบของแปลกใหม่ แต่โดยชอบแล้วคุณค่าของงานวิจัยควรขึ้นอยู่กับอรรถประโยชน์ที่ได้รับโดยสามารถลำดับคุณค่าลดหลั่นกันลงไปตามลำดับได้ดังนี้ ลำดับแรก เกิดประโยชน์กับส่วนรวมอาทิ ประชากรหรือผู้ป่วยทั่วไป ลำดับที่สองคือการได้ประโยชน์เฉพาะกลุ่มอาทิเป็นประโยชน์ต่อผู้ป่วยเฉพาะกลุ่มหรือเป็นประโยชน์ต่อสถาบัน และลำดับสุดท้ายเป็นประโยชน์ต่อตนเอง เช่น ได้ชื่อเสียงหรือได้ตำแหน่งวิชาการ เป็นต้น งานวิจัยจะมีคุณค่าเพียงใดขึ้นอยู่กับเจตนาและการวางน้ำหนักของลำดับประโยชน์ดังกล่าวข้างต้นของผู้วิจัย การทำวิจัยที่มีสมดุลย่อมก่อให้เกิดคุณค่าที่แท้จริงแก่งานวิจัยนั้น สำหรับงานบริหารเป็นงานที่ครูแพทย์ทุกคนมีส่วนร่วมเสมอไม่ว่าจะในทางตรงหรือทางอ้อม สมดุลภายในของงานบริหารขึ้นอยู่กับดุลยพินิจและความสามารถในการจัดการของผู้บริหารเป็นสำคัญ ทางสายกลางอาจเป็นคำตอบที่ดีที่สุดในการสร้างดุลยภาพของการบริหาร

แต่ประการสำคัญที่สุดของดุลยภาพในหน้าที่คือความสมดุลระหว่างหน้าที่เหล่านี้ ครูแพทย์จักต้องวางน้ำหนักของหน้าที่เหล่านี้อย่างเหมาะสมกับสถานภาพและบทบาทในขณะนั้น ปัญหาหรือข้อถกเถียงที่เกิดขึ้นมักจะเนื่องมาจากสาเหตุสองประการคือ ประการแรกครูแพทย์ให้น้ำหนักกับงานหรือหน้าที่บางอย่างมากเกินไป เช่น ไม่ทำวิจัยเลยหรือพยายามหลีกเลี่ยงจากการมีส่วนร่วมในงานวิจัยต่างๆ หรือเน้นงานบริการมากจนเกินกำลัง เป็นต้น สาเหตุประการที่สองคือการนำเอาสมดุลของตนเองมาเป็นบรรทัดฐานในการประเมินสมดุลของผู้อื่นทำให้เกิดความรู้สึกว่า ครูแพทย์ท่านนั้นเอาแต่งานวิจัยมากเกินไป หรือครูแพทย์อีกท่านสนใจแต่งานบริหารไม่สนใจการบริการ เป็นต้น ใน

ความเป็นจริงครูแพทย์แต่ละคนจะมีตำแหน่งของความสมดุลในหน้าที่แตกต่างกันไปโดยขึ้นอยู่กับบทบาท-ครอบครัวและจิตของครูแพทย์ท่านนั้น อย่างไรก็ตามครูแพทย์แต่ละท่านจะต้องสำนึกถึงหน้าที่ทั้งสี่ประการดังกล่าวและจะต้องพยายามให้เกิดความสมดุล โดยไม่เกิดการเบี่ยงเบนไปทางหน้าที่ใดหน้าที่หนึ่งจนมากเกินไปหรือขาดพร่องไป

ในชีวิตการทำงานครูแพทย์แต่ละท่านย่อมมีบทบาทที่นอกเหนือไปจากความเป็นครูแพทย์อยู่ด้วยเสมอ เช่น ความเป็นเพื่อน-ผู้ร่วมงาน ความเป็นศิษย์อาจารย์ เป็นผู้ชำนาญการเฉพาะ เป็นสมาชิกสมาคมทางวิชาการ เป็นกรรมการในคณะกรรมการต่างๆ ความเป็นเจ้านาย (หัวหน้าภาควิชา คณะบดี) หรือความเป็นลูกน้อง เป็นต้น บทบาทเหล่านี้บางส่วนก็เกี่ยวพันโดยตรงหรือมีความสัมพันธ์ใกล้ชิดกับความเป็นครูแพทย์ (เป็นทั้งครูและเป็นทั้งแพทย์) บางบทบาทก็มีความสัมพันธ์น้อยหรือไม่มีความสัมพันธ์เลย ถ้าหากจะให้บังเกิดความพอดีในบทบาทครูแพทย์แล้ว ครูแพทย์จะต้องวางบทบาทต่างๆ ในน้ำหนักที่เหมาะสม หากจะยกตัวอย่างให้เห็นถึงดุลยภาพของบทบาทเป็นเรื่องยาก อันเนื่องมาจากความหลากหลายของประเภทของบทบาทและของระดับความสัมพันธ์ของบทบาทต่างๆ ที่มีต่อบทบาทครูแพทย์ แต่อาจพอยกตัวอย่างที่ดูเหมือนจะมีลักษณะใกล้เคียงได้คือ การสอนหรือบรรยายให้ความรู้ของครูแพทย์ บ่อยครั้งที่การให้น้ำหนักความสำคัญของการไปสอนหรือบรรยายของครูแพทย์ย้อนทางจากที่พึงจะเป็นอันทำให้ความสมดุลเสียไป เนื่องจากครูแพทย์มักจะมีภาระต้อหรือรับและให้น้ำหนักสูงมากเป็นพิเศษต่อการไปออกรายการโทรทัศน์ บรรยายในงานพิธีต่างๆ ในขณะที่รู้สึกจำเจและอาจไม่ให้ความสำคัญกับการสอนนิสิตแพทย์ สมดุลที่เหมาะสมของครูแพทย์ในการวางบทบาทในตัวอย่างของงานสอนหรือบรรยายควรวางอยู่บนลำดับของความสำคัญดังนี้ ลำดับสำคัญที่สุดคืองานสอนนิสิตแพทย์ (ซึ่งก็บ่งบอกอยู่แล้วว่าเป็นครูของแพทย์) ลำดับต่อมา คืองานสอนหรือบรรยายแก่นิสิตหรือบุคคลากรภายในสถาบัน ลำดับที่สามคือ

งานสอนหรือบรรยายทางวิชาการแก่นิสิตนักศึกษา หรือบุคลากรในสถาบันอื่นๆ จากนั้นจึงจะเป็นงานสอน หรือบรรยายแก่ภาคเอกชนหรือบุคคลทั่วไป การวาง น้ำหนักที่เหมาะสมในบทบาทต่างๆ ของครูแพทย์ย่อม จะทำให้เกิดความสุขในหน้าที่ที่ดี และบังเกิดความสุข งดงามในบทบาทของครูแพทย์อีกด้วย

คุณภาพสุดท้ายที่เสมือนเป็นคัตท้ายของนาวา ให้สามารถแล่นไปในทิศทางที่ถูกต้อง และอยู่ในตำแหน่ง ที่เหมาะสมของร่องน้ำก็คือสมดุลในจิตใจ ครูแพทย์ แต่ละท่านจะเกิดความรู้สึกและอารมณ์แตกต่างกันใน แต่ละช่วงเวลาของความเป็นครูแพทย์อันเนื่องมาจาก ผลกระทบจากหน้าที่และบทบาทต่างๆ ที่ผ่านสู่จิต ใน แต่ละชั่วขณะจิตจะเปลี่ยนแปลงและก่อสมดุลใหม่ขึ้น มาเสมอและสถานะของจิตนั้นย่อมจะส่งผลกลับมายัง หน้าที่และบทบาทของความเป็นครูแพทย์ ผู้เป็นเจ้าของ จะต้องรักษาคุณภาพของจิตไม่ให้เบี่ยงเบนจนเกินไป จนเกิดเป็นผลเสียขึ้น กลวิธีที่จะดำรงคุณภาพแห่งจิตใจ

ไม่ให้เบี่ยงเบนมากเกินไปครูแพทย์จะต้องถือธรรมบาง ประการไว้เสมอ ที่สำคัญอย่างยิ่งคือ พรหมวิหารสี่ (เมตตา กรุณา มุทิตา อุเบกขา) และอิทธิบาทสี่ (ฉันทะ วิริยะ จิตตะ วิมังสา) หากขาดธรรมทั้งสองนี้ แล้วการรักษาคุณภาพแห่งจิตให้เบี่ยงเบนอยู่ในขอบ เขตที่เหมาะสมจะเป็นการยากและอาจส่งผลกระทบที่ไม่ งามต่อความเป็นครูแพทย์ต่อไป

โดยสรุป ครูแพทย์ที่จะประสบความสำเร็จใน การเป็นครูแพทย์จะต้องสร้างคุณภาพที่ดีทั้งสมดุลใน หน้าที่-สมดุลในบทบาทและสมดุลในจิตใจให้เกิดขึ้น อยู่เสมอ ความสัมพันธ์ระหว่างคุณภาพทั้งสามมีความ ลึกซึ้งและซับซ้อน ครูแพทย์แต่ละท่านมีสิทธิที่จะกำหนด สถานะของความสุขทั้งสามประการตามที่ปรารถนา แต่พึงระลึกเสมอว่าคุณภาพที่ดีนอกจากจะส่งผลดีต่อ ครูแพทย์ผู้เป็นเจ้าของแล้วยังจะทำให้เกิดคุณประโยชน์ และความเจริญก้าวหน้าแก่ส่วนรวมเป็นอย่างยิ่ง